

Sborové listy

Příležitostník Sboru pro záchranu hradu Lanšperka, občanského sdružení

Číslo 20

květen 2012

Sborové listy uctívají památku Václava Havla, člověka osobní a občanské svobody. Snad nebude pouhým pošetilým přáním, aby se Václav Havel nestal předmětem typicky českého modlářství a novodobého „tatickování“.

Změny, které nastaly po roce 1989 rovněž přičiněním Občana Václava Havla a později i pod jeho prezidentským vedením, daly možnost, v době obnovy občanské společnosti, vzniku také Sboru pro záchranu hradu Lanšperka.

Alfred Piff
Hrad Lanšperka

Známé i zapomenuté ze života Alfreda Jana Piffly

Radim Dušek

Alfred Piffly prvním děkanem Fakulty architektury a pozemního stavitelství, 1950 – 1952

Alfred Piffly se narodil v Kerharticích 13. června 1907. Jeho otec Josef Piffly, nemanželský syn Josefy, manželské dcery lanškrounského soukenického mistra Josefa Piffly, byl vrchním tkalcovským mistrem v místní továrně. Příslušel do Lanškrouna a v Kerharticích se přihlásil 30. ledna 1904. V době Alfredova narození pracoval Josef Piffly jako tovární úředník. Maminka Anna Slabá byla manželskou dcerou Jana Slabého, který byl strážníkem na dráze ve Valech u Přelouče. Alfredovi pomáhala v Kerharticích v čísle popisném 26 na svět porodní bába Anna Štefková z Ústí nad Orlicí. Svatý křest přijal Alfred Jan od kaplana Viléma Krenka 29. června 1907 za přítomnosti kmotra Jana Slabého a dalšího svědka, kterým byla sestra jeho maminky Marie Slabá. V uvedeném kerhartickém čísle popisném bydleli v továrním bytě firmy F. Sobotka a syn. V roce 1921 se Pifflovi přestěhovali do Ústí nad Orlicí, přesněji, pozdější záznamy vypovídají pouze o Anně Pifflové - vdově, která bydlela v čp. 326. Kdy zemřel Josef Piffly nebylo předmětem pátrání, podobně jako náboženské vyznání Alfréda Piffly, neboť byl pokřtěn římskokatolickým knězem, ale v maturitním výkazu je v kolonce „náboženství“ uvedeno „jednoty bratrské“.

Základy vzdělání získával od školního roku 1914/1915 v kerhartické obecné škole smíšené.

Když přišel po první světové válce Alfredův tatínek o zaměstnání, vzali si ho k sobě prarodiče, kteří mu umožnili studium na Reálném gymnáziu v Pardubicích. Středoškolské vzdělání však ukončil zkouškou z dospělosti 19. června 1925 na Státní reálce v České Třebové. Svá vysokoškolská studia zahájil na Fakultě architektury a pozemního stavitelství ČVUT v Praze. Studia zakončil státní zkouškou v roce 1931. Svůj talent projevil nejprve na katedře deskriptivní geometrie, potom jako asistent na katedře starokřesťanské a středověké architektury. V průběhu vojenské služby, od 1. října 1931 do 13. ledna 1933, absolvoval v Košicích důstojnickou školu. Sloužil u 12. dělostřeleckého pluku v Užhorodě.

Po ukončení asistentury nemohl ve svém oboru najít uplatnění. Proto se v srpnu 1933 stal kresličem v reklamním oddělení firmy Baťa ve Zlíně, kde navrhoval plakáty, poutače a letáky. Do jeho kompetence patřila oblast od Gibraltarů po Filipíny.

Po více než dvoutměsíční nezaměstnanosti nastoupil od května 1934 do Státního archeologického ústavu v Praze jako kreslič. Brzy se stal asistentem archeologa Jaroslava Böhma, se kterým spolupracoval na vykopávkách na Malém Hradisku v Prostějově. Jelikož neměl možnost získat stálé pracovní místo, nezaměstnaný byl opět od 1. května do 30. června 1936, odešel za prací do sta-

Str. 12.

I. oddělení. Číslo řadné 16

Jméno a příjmení dítěte Alfred Piffel

narozen(a) dne 13. června 1937 v Hochbrosím

náboženství č. káth. příslušný(á) domovem do Pančova v okrese Pančova v Čechách

očkováný(á), začal(a) chodit do školy vůbec dne 16. září 1933, do školy zdejší dne 1. září

Jméno, stav a bydliště (čís. domu) otce (nebo matky) Josef Piffel, sv. přírodních věd
Hochbrosím č. d. 26

Jméno, stav a bydliště (čís. domu) poručníka (nebo stravovatele) _____

Opatrovnický soud: _____

Klasifikace	Výkaz docházky školní										Poznámky					
	I.	II.	III.	IV.	Vyšetření propuštěn	čas roční	řada	řada řádků	průběh průběh	průběh průběh		průběh průběh	průběh průběh	průběh průběh	průběh průběh	průběh průběh
Mravy	/	/	/	/	/	1										
Pilnost	/	/	/	/	/	2										
Prospěch:																
v náboženství	/	/	/	/	/	3										
v jazyce	/	/	/	/	/	4										
vyučovací	/	/	/	/	/	5										
vazim	/	/	/	/	/	6										
v psaní	/	/	/	/	/	7										
v počtech a v nauce o tvarech matematických	/	/	/	/	/	8										
v přírodopise a v přírodopysce	/	/	/	/	/	9										
v zeměpisu a v dějepise	/	/	/	/	/	10										
v literatuře	/	/	/	/	/	11										
ve zpěvu	/	/	/	/	/	12										
v žurnálních a v žurnálních pracích	/	/	/	/	/	13										
v tělocviku	/	/	/	/	/	14										
Vnější úprava písemných prací	/	/	/	/	/	15										
Za- měkař(a) přírodních	/	/	/	/	/	16										
neozvládnutých	/	/	/	/	/	17										
Měsíční součet písemných záměkanych	/	/	/	/	/	18										
omišlených neomišlených	/	/	/	/	/	19										

Jest — způsobilý(á) postoupiti do vyšší třídy (vyššího oddělení).

Přesídil(a) dne _____ do _____

Vystoupil(a) dne _____; vysvědčení na propuštěnou (na odchodnou,
frekvenciační) vydáno dne _____

© SOA v Zámrsku – Státní okresní archiv Ústí nad Orlicí

vební kanceláře firmy Vaníček-Nevšimal Praha. Od tohoto období se připravoval na doktorát z dějin architektury, který dokončil o rok později. 16 června 1937 úspěšně obhájil dizertační práci „Přehled prostorového vývoje podélné dispozice protestantského chrámu ve století XV. až XVIII. a vznik dispozice příčné s otočenou osou“. Získal titul doktora technických věd. V lednu 1938 se stal dočasným, do vernisáže, zaměstnancem pražské Umělecké besedy a podílel se na přípravě reprezentativní výstavy o pražském baroku. Na jaře 1938 získal pracovní místo vedoucího stavebního úřadu v lázních Bílina, a to na majetku knížete dr. Maxe Lobkowicze, kde pracoval od 1. července 1938 do 15. dubna 1940. Odkud na dva roky odešel do technické kanceláře města Roudnice nad Labem. Od července 1942 do 10. května 1945 byl zaměstnancem, projektantem v roudnické firmě J. Pracner.

25. února 1939 se v Praze oženil s Blaženou Drahnou. Narodili se jim dva synové, Lukáš a Jan. Rodinu živil i malováním obrazů, jejichž námětem se staly témata jeho bydliště. V severních Čechách se věnuje rovněž historicko-architektonickému průzkumu kostelů.

Do bílinských lázní na stavební úřad se vrátil až po válce. Vedl zde také místní muzeum. V únoru 1946 se stal prvním poválečným ředitelem muzea a archivu města v Ústí nad Labem. Vláda ho do Ústí nad Labem prostřednictvím ministerstva školství a osvěty jmenovala zmocněncem

Číslo 14

Zkoušen dne 19. června 1925, do poledne.

Nationale zkušencovo		Předměty						
		Prospěch	Jazyk český	Jazyk francouzský		Dějepis a zeměpis	Mate- matika	Přirodo- pis
				v VI. třídě	v VII. třídě			
<p>Alfred Piffel</p> <p>narozen dne 13. června 1907 v Kerkharticích v Čechách</p> <p>náboženství jednoty bratrské</p> <p>konal studia reální od šk. r. 1920/21 přijat býv pro přijímací zkoušku 2 II. tří. měšťanské školy do III. tří. na státní reálné v Pardubicích, odkud v šk. r. 1922/23 pře- stoupil do V. tří. Adejít ho ústavu, a zde v šk. r. 1924/25 studia s prospěchem dokončil a podrobil se zkoušce dospělosti po prvé</p>	Ve školním roce	dobry	dostatečný	dostatečný	dobry	dostatečný	dobry	
	I. pololetí							
	II. pololetí	dobry	dostatečný	dostatečný	dobry	dostatečný	dobry	
	při zkoušce předběžné							
	při zkoušce písemné	dobry	dostatečný					
		Jazyk český		Jazyk francouzský				
	Ústní zkouška	<p>Sládek, Tiskry na moři: Svoje nevyzpytané výše hledá dohně----- (Čis. poesie III. 129.) Bible Kralická, České almanachy, Slávy deza.</p> <p>Karel Nerba</p>						
Na základě této zkoušky byl uznán		dospělýs věkem letany						

*) Znamka podle usnesení příslušné porady.

ministerstva školství a osvěty, Národní kulturní komise pro záchranu kulturních hodnot. Jeho úkolem byla záchrana kulturních hodnot po odsunutém německém obyvatelstvu, po německých institucích i po kolaborantech před rozkradením a zničením. Procházel budovy po odsunutých Němcích a určoval, které obrazy, porcelán, sklo apod. je potřebné zachovat pro muzejní potřeby. Zachránil přibližně 4 500 vzácných regionálních památek, které obohatily sbírky Národního muzea, Národní galerie, Národní památkového ústavu a zejména, kolem 600 předmětů, sbírky muzea v Ústí nad Labem.

Ihned po příjezdu do Ústí nad Labem v lednu 1946 si uvědomil, že ministerstvo zaspalo. Většina cenností v podobě šperků, zlata a mincí byla dávno rozkradená zlatokopy z vnitrozemí. Umělecké předměty byly mnohdy zničené. Piffel prošel okolo 1 500 bytů a domů. Syn Alfreda Piffela, kterého jako šestiletého bral otec s sebou z důvodu snadného prolezení do míst, kam by měl dospělý člověk problém se dostat, vzpomíná: „*Pokud tam byli ještě Němci, tak ti nás museli pustit, i kdyby nechtěli. Pokud už byli odsunuti, byly dveře přelepené páskou s razítkem národního výboru. Mnohokrát jsme je našli už vypáčené. Co zmizelo, jsme mohli jen odhadovat podle prázdných šperkovnic a etují. Přišli jsme na půdu, já vlezl až ke kraji a tam se mi zhouplo prkno pod nohou. Nakonec tam byl míšeňský porcelán pro 24 lidí.*“ Pokud nechodili po bytech a nebyly vytříděné předměty zpracovávány, trávil otec se svým synem čas na smetištích. Lukáš Piffel řekl: „*Přišli jsme na haldu a hrabali jsme se v tom jako bezdomovci. Odtud pochází část sbírky obrazů - miniatur z 18. století. U lidí ty věci prostě evokovaly nenávist způsobenou koncentráky a vůbec průběhem války - do té míry bylo jejich jednání pochopitelné. Ale otec nechápal nutkání to všechno zničit.*“

Alfred Piffel se snažil o osvětu mezi novými obyvateli, kteří město osídlovali, psal články, podílel se na rozhlasových pořadech z regionální historie. Otevřel také první poválečnou výstavu miniatur ze smetišť. V jednom z dopisů Alfred Piffel napsal: „*Z oficiálních míst ústecké kultury mi bylo řečeno, že jsem dosud pro město nic neudělal a že to psaní po novinách nemá stejně cenu, protože lidi to nakonec nezajímá, našel-li se někde starý škvár, či nenašel.*“

Pracoval za spěšný plat, bez podpory místních představitelů. Popularitu nezískal ani tím, že odhalil několik krádeží uměleckých děl z konfiskátů, ve kterých se činili i představitelé samosprávy města.

V únoru 2013 otevřelo Městské muzeum v Ústí nad Labem výstavu s názvem „Světlo zbořeného města“, která je věnována životu a dílu architekta a historika Alfreda Piffela, který je považován za zachránce historické paměti Ústecka. Je vyzdvihována jeho popularizační snaha i jeho tehdejší profesionální názor, že ne všechno německé je špatné.

V roce 1946 Alfred Piffel habilitoval na ČVUT prací „Klenby adiční a úlohy o kuželi – dva prvky barokového iluzionismu“. Ve školním roce 1946/1947 přednášel jako soukromý docent středověkou architekturu na Fakultě architektury ČVUT a architektonické slohy na pražské Akademii výtvarných umění. V tomtéž roce vyhrál konkurz na místo profesora dějin architektury na Slovenské vysoké škole technické v Bratislavě. Zde začal přednášet jako mimořádný profesor a současně byl jmenovaný přednostou Ústavu historie architektury. Jakmile byly vytvořeny jednotlivé katedry, vedl katedru vývoje architektury a výtvarné výchovy. Přednášel rovněž na Katedře archeologie Univerzity Komenského v Bratislavě. V letech 1950 až 1952 byl prvním děkanem Fakulty dějin architektury a pozemního stavitelství. Přednášel nauku o tvarosloví s architektonickým kreslením, Dějiny architektury a památky a jejich ochrana. Zasazoval se o to, aby do výuky byly zařazeny jeho pokrokové myšlenky, zejména chtěl naučit budoucí architektky kreslit a pracovat v terénu.

Profesor Piffel je autorem skript: Vývoj architektury do konce Řecka, Vývoj architektury ve středověku, Osnova vývoje architektury v renesanční Itálii, Základy baroka, Osnova vývoje architektury renesanční a základy baroka.

Dokumentoval nálezy Děvinského hradu, bratislavské Vodní věže a římského vojenského tábora Gerulaty v Rusovcích z 2. až 4. století, který byl součástí opevnění Limes Romanus. Jako vedoucí výzkumu zbytku bratislavského Podhradí před jeho zbouráním dokončil dokumentační práce, které začal s pomocí studentů fakulty architektury už v roce 1949. Zdokumentoval také v současnosti neexistující historické domy a ulice v Pezinku a Karlovy Vsi.

Od druhé poloviny roku 1953 se s kolektivem své katedry věnoval Bratislavskému hradu, objektu mimořádného významu. Pod jeho vedením byl vypracován návrh rekonstrukce areálu Hradu a návrh jeho využití pro kulturně-společenské účely. Samotné počátky rekonstrukce měly mnoho nepřátel.

Zatčen byl ve svém bytě okolo 7. hodiny 9. srpna 1957 a po vyšetřování odsouzen na dva a půl roku odnětí svobody za pokus o veřejné pobuřování a pomlouvání spřátelené mocnosti. Obžaloba byla založená na jednom z dopisů, který zaslal své mamince. Ta ho však nikdy nedostala. V průběhu soudního procesu nebyl ani jednou přečtený. Socialistické soudní divadelní představení probíhalo s vyloučením veřejnosti. Rozsudek nepodmíněného trestu v délce dva a půl roku byl vynesena 30. října 1957. Soudruzi mu odebrali všechny akademické tituly a zakázali vstoupit na fakultu. Po smrti prezidenta Zápotockého mu byl původní trest snižen na dva roky. Trest odnětí svobody si zpočátku odpýkával v Bratislavě, v lednu 1958 byl převezen do nápravného tábora Vojna u Příbrami. Odtud se vězeň Piffel č. 12650 dostal do Pankrácké věznice, kde se podílel na přípravě rozsáhlé první celostátní výstavě archivních dokumentů v prostorách Pražského hradu. Po otevření výstavy pracoval na projektu rekonstrukce kláštera barnabitek na Hradčanech. Vypracovaný návrh na restaurování sgrafit také sám do omítky kláštera vyškrabával. Jeho charakteristický identifikační znak v podobě malého písmena „p“ je zakomponován mezi lipovými listy na sgrafitové výzdobě oblouku nad Hradčanskými schody směrem do Nerudovy ulice.

Z výkonu trestu se vrátil 9. srpna 1959. Práci našel 19. října jako dělník ve výrobně panelů v bratislavské Trnávce. Po pracovním úrazu odešel. Obrat nastal, když jeden z jeho asistentů doporučil Dr. Ing. Piffela Městskému národnímu výboru v Senci jako pracovníka, který zastřeší výstavbu tamního kulturního domu v rámci „akce Z“. 10. listopadu 1959 nastoupil jako brigádník se mzdou zedníka. V průběhu kopání základů kulturního domu objevil několik archeologických nálezů. Informace se dostala až do okresního tisku. Ze Sence byl 1. prosince 1961 vyžádán Okresním stavebním podnikem v Pezinku. Začal pracovat jako projektant a statik zemědělských objektů, rekonstrukcí kanalizací atd. Z Pezinku přešel od 1. ledna 1965 do státního Studijního a typizačního ústavu Praha, pobočka Bratislava, který se zabýval výstavbou individuálních rodinných domů. Dva z jeho projektů se dostaly do celostátního katalogu a do roku 1972 si jejich plány vyžádalo 186 stavebníků.

V souvislosti s výstavbou bratislavského Nového mostu mu bylo od 1. května 1967 nabídnuto Archeologickým ústavem Slovenské akademie věd v Nitře místo vedoucího jedné části výzkumu, který byl zahájen v témže roce. Současně pracoval na archeologickém výzkumu již zmíněné římské stanice Gerulata v Rusovcích. V letech 1966 až 1967 a 1971 až 1972 působil jako expert na archeologickém a architektonicko-historickém výzkumu hradu Děvín. Osobně zaučoval zedníky.

Od 1. ledna 1971 jako důchodce na výpomocné práce do Archeologického ústavu v Nitře. Téhož roku 17. února byl zvolen za člena muzejní rady Městského muzea v Bratislavě. Kandidátskou práci v oboru archeologie mohl obhajovat 23. června 1971 a vědeckou hodnost směl používat od 6. července.

Prof. Dr. Ing. arch. Alfred Piffel, CSc. byl uznávaným a téměř ojedinělým specialistou na řešení rekonstrukcí historických staveb po technické i technologické stránce.

V Archivu Památkového ústavu Slovenské republiky se nacházejí Pifflovy grafické a písemné dokumenty o obnově slovenského kulturního dědictví, zejména rekonstrukce a památkové výzkumy. V rámci Fakulty vývoje architektury SVŠT v Bratislavě se studenty a kolegy vypracoval zaměření a historicko-architektonické výzkumy památkových zón Banské Bystrice a Banské

Štiavnic. Ve spolupráci s kolektivem fakulty vznikly například plány na rekonstrukci Bratislavského hradu, adaptace kláštera klarisek v Trnavě na muzeum, adaptace farmaceutického muzea Červený rak v Bratislavě, projekt nového schodiště do Státního archeologického ústavu na nitranském hradě. Samostatně profesor Piffel zaměřil evangelický kostel sv. Salvátora v Pezinku, poutní kostel v Bratislavě-Dúbravce a kostel Milosrdných bratří v Bratislavě. Vypracoval projekt rekonstrukce románského kostela v Bíni, projekt stříšky nad vstupem do gotického kostela ve Smrečanech a projekt adaptace kapličky kostela v Brunovcích. Jako zaměstnanec Archeologického ústavu SAV společně s restaurátorem Mikulášem Štalmachem vytvořili zaměření, archeologický, stavebně-historický a umělecko-historický průzkum kostela Vranovo v Palúdzke.

Na samém konci ledna 1969 byl Alfred Piffel po více než deseti letech pozván mezi historiky na schůzku autorského týmu, jenž měl připravit šestisvazkové dějiny Bratislavy. Do svého deníku si poznamenal: „*Velký pokrok v této obci jsem nezapozoroval. Formalismus kvete nadále.*“

Nezanedbatelná je Pifflova výtvarná tvorba, které věnoval téměř celý svůj život. Kreslil tužkou, perem, tuší, osobitost získal v akvarelové kresbě. Jeho obrazů, litografií a kreseb se dochovalo přes jeden tisíc. Je autorem rovněž více než 50 básní.

V neděli 25. června 1972 postihla Alfreda Piffela nad prací mozková příhoda, z které se už neprobíral. Zemřel v bratislavské nemocnici v noci 26. června 1972.

Prvnímu Sboru pro záchranu hradu Lanšperka, přesněji, lanšperskému hradu věnoval Alfred Piffel grafický list.

V roce 2006 byla Alfredu Pifflovi u příležitosti nedožitého 100. výročí od narození (i když se narodil v roce 1907) udělena cena města Ústí nad Orlicí „in memoriam“ za celoživotní práci v oboru architektury, dějin architektury a výtvarného umění. Příklad úsměvnějšího politikaření ve městě a ukázka manipulativnosti s cenami. Oceněný se nenarodil v Ústí nad Orlicí, ale v tehdy ještě samostatné obci Kerhartice, kde chodil i do obecné školy. Ústí nad Orlicí Alfreda Piffela profesně neovlivnilo a ani on po sobě ve městě nezanechal výraznou stopu, nebereme-li jeho příspěvek k měšťanské architektuře starého Ústí nad Orlicí a jeho přátelství s orlickoústeckým děkanem Václavem Boštíkem (*21. února 1897 + 23. července 1963), kterého pronásledovali nacisté a následně likvidovali komunisté. Cenu by si paradoxně daleko více zasloužila Pifflova maminka Anna (*26. dubna 1884 +13. října 1967), která pomáhala s láskou krášlit ústecký děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie. Ale ocenění „prof. dr. Ing. arch. CSc.“ bylo pro Ústí nad Orlicí bezesporu větší prestiží v seznamu, i když o něm půl století raději nikdo ani nemluvil, ostatně, téměř nikdo ani neznal a nezná. Cenu naštěstí získal skromný a pracovitý člověk, kterému se komunisté a socialismus zavděčili žalářem. A tak si město cenou města Ústí nad Orlicí váží jednou odpůrce socialismu, jindy komunisty, nebo prokomunistického předlistopadového funkcionáře či socialistického lidoveckého lidového kontrolora i třeba bezcharakterního novodobého pomlouvače. Méně, nebo nic je mnohdy nejvíc.

Ukázky z poznámek prof. Piffela, zakladatele moderní slovenské památkové péče a archeologie, nepotřebují jakýkoliv bližší komentář a jsou bezesporu tím nejlepším dokladem o jeho názorech, vnitřní síle a profesionalitě.

29. září 1949

„*Největší pligou mezi studenty jsou ti s plackou na levé klopě saka, teda komunisti. Některé jsem po celý rok neviděl ani na přednáškách, ani na cvičeních. Nemají nic vypracované, jenom chtějí úlevy a výhody, prý aby mohli politicky pracovat. Přitom někteří navrhuji vyházet ze studií své kolegy za „buržoazní přístup k učivu“.*“ (s. 24)

5. prosince 1949

„V minulosti jsem nepoznal situaci, že by posluchač vystoupil proti profesorovi. Dne je to na fakultě každodenní jev, neboť vedoucím desítky je posluchač a kádrovákem – posluchač! Horké komunistické hlavy. Oba jsou ve studiu nejslabší posluchači, klidně nechodí na přednášky, vždy a všude se skrývají za záštitu strany. Na minulé schůzi reformní rady pro novou osnovu studia jeden z těch dvou vyslovil názor, že profesor nemá co zkoušet studenta z učební látky těch hodin, na kterých student nebyl. Přeju jim pouze jedno: ať se dostanou do praxe a ať projektují – pokud to vůbec dokážou. Rád bych takový projekt viděl. Rýpou do všeho. Druhý mě žádal, zda bych neuměl sehnat stanovy ROH, neboť chce získat představu o tom, co je to za organizaci! V takové atmosféře nebude možné dlouho vydržet.“ (s. 27)

14. ledna 1954

„Proděkan Slabihoud mi vytknul, že špatně učím. Namísto „renesance“ mám používat „kapitalismus XV. – XVI. století“.“ (s. 47)

12. dubna 1957

„Památkovému ústavu jsem napsal dopis. Poprvé jsem jim napsal, že Hrad dělám zadarmo a nemám se přitom ani o koho opřít – a nejméně o památkový ústav, který je pod vedením studentů nebo jediného šéfa, který dálkově studuje. Bylo mi nanic. Navíc mě pořád bolí levé rameno, jak jsem před půlrokem padnul do výkopu v jižním křídle. Nemám čas jít k lékaři.“ (s. 112)

20. října 1956

„Snad nikdy nebyl svět tak plný paradoxů jako dnes. Do naší zeleniny přivezli brambory. Stojím v řadě. Z hovorů vyšlo, že většina z nás jsou maďarsky hovořící rolníci ze Žitného ostrova.

- U Vás nerostou brambory? – ptám se.

- Rostou, pravdaže, ale my jsme museli celou úrodu odevzdat, abychom splnili plán, nám nic nezůstalo. Odevzdávali jsme je za korunu kilo, teď je kupujeme, jakmile potřebujeme, za 6,20.

- To bych vám je neměla prodat! – ozvala se prodavačka. – To jsou brambory pro náš obvod! Musíte si je koupit doma.

- To nejde. K nám brambory nepřivezou – předse nebudou vozit dřevo do lesa, řeknou.

Všechno zmlklo. Socialismus předse není proti člověku.“ (s. 99)

24. prosince 1957 – Štedrý den

„Od rána 7.30 hod. až do 18.30 jsem čistil záchody. K večeri nemastná-neslaná vařená kapusta a tři brambory.“ (s. 121)

5. října 1962

„Na jedenáctou si mě pozval podnikový ředitel (to jsem už pracoval v projektovém oddělení Okresního stavebního podniku v Pezinku), což není běžná událost. Vylezlo z něho, že potřebuje pomoci s matematikou. Tento zedník chatrné odborné profese, později špatný polír, potom tajemník okresního výboru strany, dnes ředitel národního podniku s více než tisícem zaměstnanců, byl nečekaně pokorný.

- Soudruhu inženýre, přiznám se, jsem v matematice slabý. Doposud jsem byl předsedou komise pro přijímací pohovory do podnikového institutu, ale přísahám bohu, já bych takové příklady nespočítal! Například tento: Horníci se usnesli zvýšit na počest XII. sjezdu svůj pracovní výkon o polovinu. Hned první den vykopali 150 tun uhlí. Kolik tun byl jejich původní plán? – Tomuto příkladu nerozumím. Nevypočítal bych ho. Člověk má podnikové a stranické povinnosti a na takové příklady už nemám nervy.

Tak strašné jsem si to nepředstavoval.

- No, pustíme se do toho. Půjdeme na to jednoduchou cestou:

- zvýšili výkon o polovinu
- původní výkon musel mít dvě poloviny, aby se dal o polovinu zvýšit – nový výkon jsou tedy tři poloviny. Když vykopali za šichtu 150 tun, a nový výkon jsou tři poloviny, potom jedna polovina byla 50 tun, tedy původní plán byl 100 tun.
- Nerozumím. Umím sčítat, odčítat, násobit. Ale ne dělit.
- Vysvětlím to ještě jednou: máme jablíčko (nakreslil jsem ho), rozdělíme si ho na dvě poloviny. Závazek je mít o půl jablíčka víc (nakreslil jsem ho). Tři poloviny jablka, to je těch 150 tun...
- Nepochopil jsem. Tedy stopadesát tun jablek, ne uhlí?
Hodina pokračovala. Dlouho. Přišla sekretářka.
- Soudruhu řediteli, čeká návštěva, je potřebné projednat otázku brigád. A je tady mnoho pošty k podpisu.
Dohodli jsme se, že ho budu chodit učit každou středu po obědě.“ (s. 130-131)

28. prosince 1962

„Jako kronikář brigády socialistické práce jsem byl dnes delegovaný na slavnostní odevzdávání diplomu Brigáda XII. sjezdu KSČ. Slavnost se konala v administrativní budově ČSAD na Trnávce. Měli jsme nádherně adjustované závazky – včera jsem z nich vyrobil úplně bibliofilie. V sále bylo asi sto lidí.

Úvodní referát měl soudruh z KV KSS. Bez vzruchu a bez novosti. Jako řeč v krematoriu. Potom dávali diplomy. Tisk na ručním papíře s faksimilií podpisu prezidenta republiky. První skupina je dostala zarámované, další jen volné listy. Hlas za stolem: komunální služby nestihly termín odevzdávání. Listy si mají zarámovat podniky na vlastní náklady. Potom nás pozvali do jídelny na občerstvení. Skupinky se vracely zpět. Občerstvení nebude. Měly být párky, ale prodejna masa je dnes nedostala. Za stolem znělo: Občerstvení seženeme. Neodcházejte! Asi po hodině čekání jsme se měli postavit do řady. Dostali jsme po šesti kolečkách dietního salámu a krajíček chleba. Potom sháněli kávu. Po delší výměně názorů, které byly slyšet až z kuchyně, se podávala studená černá káva. Beze slova jsme se rozešli. Náladu završil výpadek trolejbusu, na delší čas jsme čekali čtyřicet minut. Stihli jsme tak-tak vlak do Pezinku. Svinutý diplom s podpisem prezidenta jsem dal na sítku pro batohy. Pěkně se houpal v rytmu vlaku. Uspával sám sebe.“ (s. 132-133)

31. března 1969

„Kdosi se mi přehrabával v kanceláři v Beblavého ul., znárodnil moje plány, skicáře a mnoho dalších věcí. Přišla na mě stížnost z Investingu, proč nedělám průzkum i v Zámecké ul. Proto, proto že mi Archeologický ústav rozehnal lidi. Ústav má jiné priority. Budu dělat takovým tempem, jakým se pracuje v ústavu a na jiných pracovištích.“ (s. 174)

9. srpna 1969

„Dvanáct let, co mě ráno zatkli, a deset let, co mě propustili z Pankrácké věznice. Žádost o rehabilitaci jsem nepodal. Ani vysoká škola, ani svaz architektů o mě nemají zájem. Kdyby mi alespoň dovolili učit kreslení.“ (s. 178)

15. ledna 1971

„Více než před rokem mě ředitel AÚ [archeologického ústavu] požádal, abych navrhnul obhájce mé kandidatury věd. Navrhnul jsem Ing. arch. Dr. Josefa Pošmurného, Dr.Sc. z Archeologického ústavu ČSAV v Brně, s kterým se znám ještě z pražských studií, potkali jsme se také v pankrácké věznici - na chodbě mi dal pět korun, pro mukla hotový majetek. Druhého jsem navrhnul doc. Dr. Jána Dekana, s kterým se znám už od konce čtyřicátých let.“ (s. 197)

Vysvětlění zkratk:

KV KSS - Krajský výbor Komunistické strany Slovenska, ROH – Revoluční odborové hnutí

Použité zdroje:

SOA v Zámrsku - SOkA Ústí nad Orlicí: Archivní fondy Archiv obce Kerhartice, Základní škola (1.-5. ročník) Kerhartice, Gymnázium Česká Třebová, Archiv města Ústí nad Orlicí, Okresní úřad Lanškroun, Sběrka druhopisů matrik; KIBIC, Karel. Ke stému narození prof. Alfreda Pifflla. *Zprávy památkové péče*, 2007, roč. 67, č. 5, s. 405-407.; PIFFL, A. Poznámky ke sborům Jednoty bratrské století XVI. *Letopisy kraje a města Ústí nad Orlicí*, 1937, 2, duben, s. 31-33.; PIFFL, A. Měšťanská architektura starého Ústí n. Orl. *Letopisy kraje a města Ústí nad Orlicí*, 1938, s.43-45.; PIFFL, A. Na Sudislavi v červenci roku 1866. (Z paměti babičky Slabé.) *Letopisy kraje a města Ústí nad Orlicí*, 1939, 1, únor, s. 19-21.; PIFFL, Alfred. *Zápas o Bratislavský hrad. Denník 1948-1972*. Bratislava: Albert Marenčin Vydavateľstvo PT., 2007, 216 s.; Profesor Alfred Piffll. *Zborník príspevkov z medzinárodnej konferencie. STU Bratislava*. Bratislava 2008, 179 s. (Příspěvky z tematické konference, která se konala v Bratislavě v roce 2007 u příležitosti 100. výročí narození.); http://muuo.resal.cz/data/index.php?sc=kultura&pg=ceny_mesta_starosty, [10.05.2013].;

<http://www.pamiatky.sk/sk/page/alfred-piffll>.; *Alfréd Piffll*. In: http://sk.wikipedia.org/wiki/Alfr%C3%A9d_Piffll, [10.05.2013].; ČTK. *Muzeum otvírá výstavu o svém prvním poválečném řediteli Piffllovi*. České noviny.cz, Zpravodajský server ČTK, 23.02.2013. In: http://www.ceskenoviny.cz/tisk_clanku_view.php?id=9055561&BACK=/zpravy/muzeu... [10.05.2013].; KRSEK, Martin. *Památky po Němcích jsme hledali i na smetišti, vzpomíná syn historika*. iDNES.cz / Zprávy, 10. března 2013. In: <http://zpravy.idnes.cz/alfred-piffll-a-zachrana-pamatek-po-sudetskych-nemcich-po-odsu...> [10.05.2013].

Foto děkana Pifflla převzata z uvedené knihy *Zápas o Bratislavský hrad*, s. 28., Podoba části města a hradu na v roce 1945 převzata z internetové encyklopedie Wikipedie, heslo Bratislavský hrad.

Peter Zelizňák
Ruina bratislavského hradu v roce 1945

Pod pojmem probace se rozumí organizování a vykonávání dohledu nad obviněným, obžalovaným nebo odsouzeným, kontrola výkonu trestů nespojených s odnětím svobody, včetně uložených povinností a omezení, sledování chování odsouzeného ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, dále individuální pomoc obviněnému a působení na něj, aby vedl řádný život, vyhověl soudem nebo státním zástupcem uloženým podmínkám, a tím došlo k obnově narušených právních i společenských vztahů.

Mediací se podle zákona rozumí mimosoudní zprostředkování za účelem řešení sporu mezi obviněným a poškozeným a činnost směřující k urovnání konfliktního stavu vykonává v souvislosti s trestním řízením. Mediaci lze provádět pouze s výslovným souhlasem obviněného a poškozeného a vůči odsouzeným se již neprovádí.

Plnění úkolů Probační a mediační služby zajišťují její střediska, která působí v sídlech okresních soudů nebo na roveň jim postavených obvodních nebo městských soudů.

Pokud je odsouzený podmíněně propuštěný, Probační a mediační služba sleduje chování propuštěného na svobodě a provádí jeho kontrolu. Úkolována je soudem a je oprávněna si při kontrolní činnosti zjišťovat informace a poznatky o odsouzeném, o kterých příslušný soud zpětně informuje. Místně příslušným soudem je ten, který odsouzeného podmíněně propustil na svobodu, je příslušný i k dalším rozhodnutím, které se odsouzeného týkají ve zkušební době.

Probační a mediační služba postupuje, je-li to účelné, v součinnosti s orgány sociálního zabezpečení, školami a školskými zařízeními, zdravotnickými zařízeními, s registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi, zájmovými sdruženími občanů, nadacemi a dalšími institucemi sledujícími humanitární cíle. V případě potřeby tuto činnost koordinuje z hlediska využití probace a mediace v trestním řízení.

Probační a mediační služba vytváří předpoklady k tomu, aby věc mohla být ve vhodných případech projednána v některém ze zvláštních druhů trestního řízení, nebo mohl být uložen a vykonán trest nespojený s odnětím svobody, anebo vazba byla nahrazena jiným opatřením. Za tímto účelem poskytuje obviněnému odborné vedení a pomoc, sleduje a kontroluje jeho chování a spo-

lupracuje s rodinným a sociálním prostředím, ve kterém žije a pracuje, s cílem, aby v budoucnu vedl řádný život. Probační a mediační činnost spočívá v obstarávání podkladů k osobě obviněného a jeho rodinnému i sociálnímu zázemí. Vytváří podmínky pro rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání, nebo pro schválení zastavení trestního stíhání, nebo pro schválení narovnání, zejména projednání a uzavření dohody mezi obviněným a poškozeným o náhradě škody, nebo dohody o narovnání, případně podmínek pro další takové procesní postupy či tresty nespojené s odnětím svobody. Vykonává dohled nad chováním obviněného v případech, kdy bylo rozhodnuto o nahrazení vazby probačním dohledem. Vykonává dohled nad chováním obviněného v případech, kdy byl dohled uložen, sleduje a kontroluje obviněného v průběhu zkušební doby, kontroluje výkon dalších trestů nespojených s odnětím svobody, včetně trestu obecně prospěšných prací, sleduje výkon ochranných opatření. Sleduje a kontroluje chování odsouzeného v průběhu zkušební doby v případech, kdy bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody. Probační a mediační služba současně pomáhá při odstraňování následků trestného činu poškozeným a dalším osobám dotčeným trestným činem. Věnuje zvláštní péči mladistvým obviněným a obviněným ve věku blízkém věku mladistvých, přispívá k ochraně práv osob poškozených trestnou činností a ke koordinaci sociálních a terapeutických programů práce s obviněnými, zejména jde-li o mladistvé a uživatele omamných a psychotropních látek. Probační a mediační služba se podílí na prevenci trestné činnosti.

Probační a mediační služba provádí v rámci své působnosti úkony na pokyn orgánů činných v trestním řízení a ve vhodných případech v oblasti mediace i bez takového pokynu zejména z podnětu obviněného a poškozeného. V těchto případech o tom neprodleně informuje příslušný orgán činný v trestním řízení, který může rozhodnout, že věc se k mediaci nepředává a proto nebude prováděna.

Autoři knihy Právní rádce odsouzeného Josef Matoulek a Helena Sejkorová v kapitole o Probační a mediační službě shrnují, že „je především v zájmu odsouzeného podmíněně propuštěného na svobodu spolupracovat s pověřeným probačním úředníkem, informovat jej o plnění

uložených povinností a obracet se na něho se žádostí o pomoc při řešení svých problémů.“ Pokud podmíněně propuštěný odsouzený své povinnosti poruší, riskuje, že negativní zpráva o jeho chování se může stát důvěryhodným podkladem pro rozhodnutí soudu o okamžitém vykonání zbytku trestu, a to už samozřejmě ve vězení.

Trest obecně prospěšných prací nesmí sloužit výdělečným účelům odsouzeného. Jedná se například o údržbu veřejných prostranství, úklid a údržbu veřejných budov a komunikací, podobné činnosti ve prospěch obcí, státních nebo jiných obecně prospěšných institucí. Základní podmínkou je obecná prospěšnost prováděných prací.

Trest obecně prospěšných prací vykonává odsouzený v obvodu působnosti okresního soudu svého bydliště. Požadavky na výkon obecně prospěšných prací místně příslušnému středisku Probační a mediační služby sdělují obecní úřady, v našem případě Obecní úřad v Dolní Dobrouči, a obecně prospěšné instituce, mezi které by mohl patřit i Sbor pro záchranu hradu Lanšperka, občanské sdružení. Požadavek Probační a mediační služba následně sděluje soudu. Pracovník Probační a mediační služby projednává s organizací, kde má odsouzený vykonávat trest obecně prospěšných prací, konkrétní podmínky práce a vykonává dozor nad výkonem trestu. Trest obecně prospěšných prací lze uložit od 50 do 300 hodin. Současně může soud pachateli uložit další opatření a omezení.

Obecně prospěšné práce musí odsouzený vykonávat osobně, bezplatně a ve svém volném čase. Trest musí být vykonán nejdéle do jednoho roku ode dne nařízení výkonu trestu soudem. Stanovená doba se prodlužuje o dobu zákonných překážek, kterými může být třeba neschopnost práce ze zdravotních důvodů.

Pokud by se stalo a odsouzený nevykonával ve stanovené době nebo v další prodloužené době trest obecně prospěšných prací, soud nevykonaný trest přemění na trest odnětí svobody. A jaká by byla jeho výše? Za každou i částečně nevykonanou jednu hodinu trestu obecně prospěšné práce soud uloží trest odnětí svobody v délce jednoho dne. Soud může i dobu výkonu trestu prodloužit, nemusí změnit na trest odnětí svobody.

Připravil jednatel Sboru R. Dušek, který děkuje panu Josefovi Matoulkovi a paní Heleně Sejkorové nejen za knihu, ale i cennou pomoc.

Prameny a literatura:

Zákon č. 257/2000 Sb., o Probační a mediační službě a o změně zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy české republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí (zákon o Probační a mediační službě). MATOULEK, Josef, SEJKOROVÁ, Helena. *Právní rádce odsouzeného*. Praha: Leges, 2011, 224 s. ISBN 978-80-87212-89-9.

Prosba Prosba Prosba Prosba Prosba Prosba Prosba

Prosíme členy a příznivce Sboru pro záchranu hradu Lanšperka, občanského sdružení, možné čtenáře Sborových listů, aby byli všímaví v případě osob s detektorem kovů. Jakékoliv podezřelé chování zlodějů možných archeologických nálezů oznamte, prosím, Policii České republiky, starostovi obecního či městského úřadu. Můžete kontaktovat třeba i oba jednatele Sboru, jakéhokoliv člena správní či dozorčí rady, kteří si informace předají.

Ohroženy jsou nejen známé archeologické lokality, ty jsou už většinou dávno vykradené, ale i předpokládané bojiště, místa ležení vojska, třeba pádu letadla, zvláštních terénních situací, tajemná místa z pohádek, legend, pověstí či bájných vyprávění, zajímavé lokality jmenované nejen v odborné literatuře.

Areály lanšperského hradu, zmiňovaného nového hrádku a kaple byly vyrabovány několikrát, stejně jako místní pole zvané Kopanina. Nálezy jsou prodávány na internetových burzách, překupníkům, končí také v soukromých muzeích a sbírkách. Katastrofou není ztráta předmětu, ale především nálezové okolnosti a všech s tím spojených souvislostí, což bývá tím skutečným pokladem.

Samozřejmě, že ne všichni s detektorem kovů jsou ničitelé a likvidátoři hmotného kulturního dědictví. Je mezi nimi jistě dost slušných amatérských hledačů pokladů, kteří spolupracují s některým z archeologů-specialistů. - rd -

Budeme mít v České republice pivní církve?

Skupina recesistů, pravděpodobně z Brna v čele s pětadvacetiletým právníkem Michalem Kinclem, začala v roce 2011 propagovat registraci pivní církve. Propagují nápad, že Bůh stvořil člověka, protože neměl s kým pít pivo. Stvořitel údajně do piva vložil část své dokonalosti, a proto tento nápoj v těžkých časech tolik zklidňuje mysl i tělo.

Žádost podepsalo potřebných 300 zletilých občanů České republiky hlásících se k církvi. Osobou hlásící se k církvi či náboženské společnosti se rozumí výhradně osoba, která podle svého přesvědčení a vnitřních předpisů církve nebo náboženské společnosti k ní přináleží, tzn. ne osoba sympatizující nebo souhlasící, sympatizující se založením dané církve.

Mladí recesisté chtějí ve skutečnosti ukázat, jak je snadné ministerské úředníky zavalit prací. Je pravděpodobné, že ministerstvo žádost o registraci zamítne.

Ministerstvo kultury poslalo jejich žádost k znaleckému posouzení. Pokud nebude mít žádost formální nebo věcné nedostatky, vznikne první státem uznaná pivní církev. Ve světě již pivní církve vznikají, jedna např. v roce 1998 v americkém Seattlu.

Podají-li se registrace, nelze zapochybovat o tom, že nová církve ve svých počátcích zažije tlačení.

Česká republika patří k nejméně zbožným zemím světa. Podle sčítání lidu z roku 2011 se k církvím a náboženským společnostem přihlásilo 1,46 miliónu věřících, méně než polovina z roku 2001. (2001 - 3 480 farářů, kněží, kazatelů a biskupů, stát zaplatil na mzdy 731 milionů. 2011 - 4 869 duchovních, stát zaplatil na mzdy 1,4 miliardy korun - pro 17 církví.) Nejvíce ubývá velkým církvím, např. 2001 se k římskokatolické církvi hlásilo 2,7 milionů věřících, 2001 1,1 milionů věřících. Počet kněží vzrostl z 2 462 na 3 191. Evangelíků se přihlásilo 51 tisíc, v roce 2001 jich bylo 117 tisíc. Průměrný plat duchovního 16 800 Kč je o 7 520 Kč menší, než je průměrná mzda v republice.

Pokud je jakákoliv církev registrována více než 10 let a má více než 10 tisíc členů, získá právo na státní dotaci na platy duchovních a provoz, právo vyučovat náboženství na státních školách, vykonávat duchovní služby v armádě či oddávat.

V současnosti je v České republice registrováno 32 církví. Svědkové Jehovovi, kterých je přes 20 tisíc, jakýkoliv státní příspěvek z ideologických důvodů odmítají.

Přehled registrovaných církví a náboženských společností na území našeho státu podle zákona č. 308/1991 Sb., o církvích a náboženských společnostech (v závorce datum registrace):

Apoštolská církev (1989), Bratrská jednota baptistů (1951), Církev adventistů sedmého dne (1951, 1952-1956 odňato), Církev bratrská ((1951), Církev československá husitská (1920), Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů (1. 3. 1990 na základě usnesení vlády ČR ze dne 21. 2. 1990), Církev řeckokatolická (recepce z Rakouska-Uherska, 1950-1968 odňato), Církev římskokatolická (recepce z Rakouska-Uherska), Českobratrská církev evangelická (recepce z Rakouska-Uherska), Evangelická církev a. v. v ČR (recepce z Rakouska-Uherska), Evangelická církev metodistická (1951), Federace židovských obcí v ČR (recepce z Rakouska-Uherska), Jednota bratrská (recepce z Rakouska-Uherska), Křesťanské sbory (1956), Luterská evangelická církev a. v. v ČR (19. 1. 1995), Náboženská společnost českých unitářů (1930), Náboženská společnost Svědkové Jehovovi (1. 9. 1993), Novoapoštolská církev (1956), Pravoslavná církev v českých zemích (recepce z Rakouska-Uherska), Slezská církev evangelická a. v. (recepce z Rakouska-Uherska), Starokatolická církev v ČR (recepce z Rakouska-Uherska).

Círky a náboženské společnosti registrované podle zákona č. 3/2002 Sb.:

Církev Křesťanská společenství (20. 6. 2002), Obec křesťanů v České republice (4. 9. 2002), Mezinárodní společnost pro vědomí Krišny, Hnutí Hare Krišna (21. 11. 2002), Česká hinduistická náboženská společnost (25. 11. 2002), Ústředí muslimských obcí (17. 9. 2004), Ruská pravoslavná církev, podvorje patriarchy moskevského a celé Rusi v České republice (26. 5. 2007), Buddhismus Diamantové cesty linie Karma Kagjü (8. 6. 2007), Višva Nirmala Dharma (14. 7. 2007), Církev živého Boha (15. 12. 2007), Církev Nová naděje (3. 9. 2009), Církev Slovo života (6. 8. 2010).

Svazy církví a náboženských společností registrované podle zákona č. 3/2002 Sb.:

Vojenská duchovní služba (4. 2. 2005), Ekumenická rada církví v České republice (19. 7. 2005),

Podané návrhy na registraci církve a náboženské společnosti, svazu církví a náboženských společností (v závorce datum podání návrhu):

Církev husitská (28. 7. 2010), Pivní církev (27. 4. 2011), Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev (25. 5. 2011), Církev víry (10. 10. 2011).

Zdroj:

DANDA, Oldřich. *V Česku ubývá věřících, stát však platí stále více farářů*. In <http://www.novinky.cz/domaci/264311-v-cesku-ubyva-vericich-stat-vsak-plati-stale-vi...>[10.4.2012]; <http://www.parlamentnilisty.cz/zpravy/Pivni-cirkev-zada-registraci-Aby-ukazala-ze-to-...>[11.4.2012]; <http://www.mkcr.cz/cirkve-a-nabozenske-spolocnosti/odkazy/data-registrace-cirkvi-...>[11.4.2012]; <http://www.mkcr.cz/scripts/detail.php?id=372>

Círky a náboženské společnosti, které nebyly registrované podle zákona č. 3/2002 Sb. (v závorce nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva kultury):

Ekumenická církev svatého Jana Jeruzalémského, řádu rytířů Rhodosu a Malty (25. 10. 2002), Ukrajinská řeckokatolická církev (3. 6. 2004), Židovské centrum Chai (20. 9. 2004), Arménská apoštolská pravoslavná církev (20. 6. 2006), Církev Nový Život (27. 2. 2010).

P ř i p o m í n á m e s i z č e s k é h i s t o r i e

150

27. 10. 1862

Osobní a domovní svoboda - zákony, které zahájily reformu politického systému. Zatčení osoby a provádění domovní prohlídky se mohlo provést pouze na základě soudního příkazu.

16. 2. 1862

V Praze byla z podnětu M. Tyrše založena tělocvičná organizace Sokol.

200

1812

Státy a země habsburské říše začaly užívat společný oficiální název Rakouský císařský stát.

250

1762

Do oběhu byly dány bankocetle - první papírové bankovky, a to na základě patentu z 15. června 1762.

400

20. 1. 1612

V Praze zemřel císař Rudolf II.

450

1562

Významný český přírodovědec Tadeáš Hájek z Hájku vydává v Melantrichově tiskárně českou úpravu Mattioliho herbáře.

20. 9. 1562

Korunovace Maxmiliána na českého krále. Korunována byla i jeho manželka Marie Španělská.

550

7. 12. 1462

Erbovní list císaře Fridricha III. povýšil šachování tzv. moravské orlice z dosavadního stříbrnočerveného na zlato-červené. Zasloužily se o to moravské oddíly, které pomáhaly osvobodit císaře u Vídně.

600

11. 7. 1412

Staroměstští biřici na základě příkazu Václava IV. popravili tři mladé řemeslnické tovaryše, kteří se zúčastnili bouří proti prodávání odpustků. Mistr Jan Hus uctil jejich památku kázáním. Papež následně ztížil klatbu na Husa, exkomunikace se už vztahovala i na ty, kteří se s Husem stýkali - a nad Prahou vyhlásil zákaz církevních obřadů a úkonů - interdict.

750

20. 4. 1262

Nový papež Urban IV. schválil bulou rozvod Přemysla II. Otakara s Markétou Babenberskou a současně i jeho nový sňatek s Kunhutou.

800

25. 9. 1212

Fridrich II. Sicilský vydal Přemyslu I. Otakarovi listinu, jež upravila poměr Čech k říši. Zlatá bula sicilská:

- českému králi přiznala dědičný královský titul
- potvrdila Moravu a pražské biskupství jako nedílnou součást Českého království
- stanovila, že římsí panovníci mohli Čechy udělit v léno jen „doma“ přijatému králi

- určila, že český král měl navštěvovat jen říšské sněmy v Norimberku, v Bamberku a byl-li přítomen i polský panovník tak i v Merseburku
- znamenala, že říšské korunovační jízdy do Říma obesílal český král 300 jízdními ozbrojenci nebo dával jako náhradu 300 hřiven stříbra
- českému králi přiznala titul říšského arcibiskupa a kurfiřtskou hodnost, která otevřela cestu k oprávnění volit římského krále

§50

1162

Na počátku roku byla zahájena třetí výprava císaře Fridricha I. proti italskému Milánu, které bylo dobyto a srovnáno se zemí. Se slávou se z bojů vrátil i český král Vladislav II. Kromě podílu v podobě 1000 hřiven stříbra a zlata, získal i nový erb v podobě stříbrného

lva v červeném poli. Do této doby Přemyslovci užívali černou orlici na stříbrném štítu.

1000

12. 4. 1012

Kníže Jaromír byl v Čechách se svým bratrem Oldřichem zbaven vlády a vyhnán ze země. V září téhož roku byly Čechy uděleny v Merseburku Jindřichem II. v léno Oldřichovi.

1150

862

Moravský kníže Rostislav vyslal posly do Konstantinopole k byzantskému císaři Michalovi III. se žádostí o vyslání učitelů křesťanské víry. Římský papež Mikuláš I. téže žádosti o učitele k vedení víry, vzdělání a výkladu svatých knihy nevyhověl.

- rd -

Použitá literatura:

ČAPKA, František. *Dějiny země Koruny české v datech*. Praha: Libri, 1998.; KOL. *Dějiny Československa v datech*. Praha: Svoboda, 1968.

Sborové listy vyšly s pochopením firmy PROPLAST

Půjčovna profesionálního nářadí a zahradní techniky

Hřbitovní 218, Ústí nad Orlicí - 465 520 786, 724 834 294
otevírací doba půjčovny: pondělí až pátek od 7:00 do 16:00 hodin

➤ bourací technika	➤ štípačky na dřevo
➤ nástroje pro řezání a vrtání betonu (Millwaukee, HILTI, AEG)	➤ sekačky na trávu
➤ diamantové stavební stolové pily	➤ vertikulátory, kultivátory
➤ vibrační jednosměrné desky a pěchy	➤ křovinořezy
➤ úhlové brusky	➤ teleskopické nůžky
➤ pily	➤ vysavače listí a drtiče větví
	➤ nástroje na drobné domácí opravy

Nářadí a technika bude zapůjčena včetně příslušenství (prodlužovací kabely 25 m, hadice 3/4" 15 m apod. Půjčovně motorových strojů nezahrnuje spotřebované palivo a olej. Půjčovně je zúčtováno v hotovosti (ze zaplacené zálohy jako doplatek/přeplatek) při vrácení nástroje/nářadí. V případě vrácení neočištěného předmětu uhradí nájemce pronajímateli úhradu za vyčištění ve výši 80 Kč. Víkendem se rozumí zapůjčení od pátku 15:30 hod. do pondělí 7:30 hod.

SBOROVÉ LISTY.

Příležitostník Sboru pro záchranu hradu Lanšperka, občanského sdružení

Adresa: Sbor pro záchranu hradu Lanšperka, Lanšperk 55, 562 01 Ústí nad Orlicí 1, <http://www.lansperk-sbor.cz>
e-mail: sbor.lansperk@seznam.cz, e-mail pochody: pochody.lansperk@seznam.cz, **Správní rada:** Mgr. René Klimeš, Doc. Ing. Ladislav Maixner, CSc., JUDr. Eva Vaňková, jednatelé Radim Dušek a dr. Ing. Libor Kubišta. **Dozorčí rada:** Ing. Leoš Motl, Marek Skalický a Věra Šilarová. **Technická redakce:** Radim Dušek. Podepsané příspěvky nemusí odpovídat stanoviskům správní a dozorčí rady, za obsah odpovídají autoři. Rukopisy a fotografie se nevracejí. Vyšlo bez jazykové redakce. /Neprodejně/
© Sbor pro záchranu hradu Lanšperka, občanské sdružení Tento výtisk byl vydán 26. května 2012.

Tyto Sborové listy, příležitostník Sboru pro záchranu hradu Lanšperka, občanského sdružení, nebyly, nejsou a nebudou podporovány Evropskou unií.